

Методий“, катедра „Българска литература“. Научните му интереси са в областта на българската литература след Освобождението – история, съпоставки и диалози, анализи, архив. Автор е на статии и студии в научни издания и на книгите: „Стоян Михайловски“ (1994), „Класически творби в българската литература. Анализи“ (1995, второ доп. и прераб. изд. 2002).

ЕДВИН СУГАРЕВ (1953, София) е завършил българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ през 1978 г. Дфн, н. с. I ст. в Института за литература при БАН. Поет, писател, литературен критик. Автор на монографичните изследвания „Българският експресионизъм“ (1988), „Николай Райнов: боготърсачът-богоборец“ (2007) и „Поезията на Александър Вутимски: паралелни прочити“ (2009). Автор също на романа „Невъзможните убежища на поезията“ (2005) и на около 20 стихосбирки, сред които: „Обратното дърво“ (1989), „Скрити сетива“ (1996), „Кратко“ (1997), „Хайку от Камен бряг“ (1997), „Джаз“ (1998), „Гоби“ (1999), „Гибелни думи. Избрани стихове под редакцията на Борис Христов“ (2003), „Родина“ (2005), „Secret Senses“ (издадена в САЩ, 2006), „Събирачи на хартия“ (2007), както и на публицистични книги и на множество статии в периодичния печат. Носител на наградата за роман на годината на Фонд „Развитие“ (2004) и на голямата награда за SMS-поезия (2005).

ЕЛИЗАРИЯ РУСКОВА (1956, Панагюрище) е хоноруван преподавател по скандинавска драматургия и театър към Катедрата по германистика и скандинавистика в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Автор е на статии върху рецепцията на скандинавската драматургия в България, на компаративистични анализи на скандинавската и българската ранномодерна драма, както и на българската драма в по-широк европейски контекст.

ЕЛКА КОНСТАНТИНОВА (1932, София) е дъщеря на литературния критик Георги Константинов и племенница на поета Николай Лилиев. Завършила е българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ (1956). Професор в Института за литература при БАН, където работи от 1958 г. до пенсионирането си, дългогодишен ръководител на секция „Нова и съвременна българска литература“. Била е преподавател в Държавния библиотекарски институт (1966–67) и НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“ (1988–2008), както и гост-лектор в Ягелонския университет в Краков, Полша (1978–1983). Редактор във в. „Народна култура“ и сп. „Септември“. Министър на културата в правителството на Филип Димитров (1992–93). Научноизследователските ѝ пристрастия са свързани главно с белетристиката, най-вече в периода между двете световни войни, а също и с жанра на фантастиката. Проявява интерес и към актуалните тенденции в българската литература. Сред най-значимите ѝ книги са монографичните изследвания върху Георги Райчев (1970), Георги Караславов (1971, в съавторство с Г. Константинов) и Камен Калчев (1974), както и книгата „Фантастика и белетристика“ (1973).

КАТЯ ЗОГРАФОВА (1957, Панагюрище) е литературен историк, главен уредник на къща музей на Никола Вапцаров в София. Автор е на книгите: „Вечните страници“ (1996), „Чавдар Мутафов. Възкресението на Дилетанта“ (2001), „Интелектуалецът Емануил Попдимитров“ (2001), „Орчо войвода или преображенията на българското юначество“ (2006), „Многоликата българка. Забележителни жени от Възраждането до наши дни“ (2006), „Любовен архив“ (2007), „Забравеният възрожденец Динко Зограф“ (2008). В момента работи върху книга за Никола Вапцаров. Участвала е в много научни конференции, нейни текстове са публикувани в научноизследователски сборници. Изследователските ѝ занимания са съсредоточени върху периода на 20-те–40-те години на XX век, а сред темите, които я занимават, са постиженията на „многоликата българка“ във всички области на културата, обществения и социалния живот; забравените и „забранените“ автори; авангардният „синтез на изкуствата“. Книгата ѝ за Чавдар Мутафов е отличена с международната награда на Панаира на книгата в Ниш, а „Многоликата българка“ – с националната награда „Блага Димитрова“. Нейни текстове са превеждани на италиански, македонски и руски.